

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (31/7/2011)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Ρωμ. ιε', 1 – 7. Ευαγγέλιο: Ματθ. θ', 27 – 35
(Εωθινόν 7^ο, Ήχος πλ. β')

Ο φαρισαϊσμός

Έχουμε μιλήσει και άλλοτε, αγαπητοί μου Χριστιανοί, για την αλαζονική και υποκριτική στάση των Φαρισαίων, του θρησκευτικού δηλ. κατεστημένου της εποχής του Χριστού, έναντι του Θεανθρώπου. Θα επανέλθουμε στα θλιβερά πρόσωπά τους, γιατί, στο σημερινό Ευαγγελικό απόσπασμα, ξεπερνούν κάθε προηγούμενο κακότητας και συκοφαντίας έναντι του Κυρίου.

Ο Χριστός συναντά δύο άνδρες τυφλούς, οι οποίοι ικετεύουν να τους θεραπεύσει. Εκείνος αναζητά τα ίχνη της πίστης τους στην δύναμή Του και, όταν τα διαπιστώνει, επιβραβεύει αυτή την πίστη και τους θεραπεύει. Λίγο αργότερα οδηγούν ενώπιόν Του έναν άνθρωπο κωφάλαλο και δαιμονισμένο, τον οποίο, επίσης, θεραπεύει. Η θεραπεία της σωματικής ασθένειας, ως καρπός πίστης στην Θεία δύναμη, αποκαλύπτει ότι η ανακαινιστική και σωστική δύναμη και εργασία του Θεού, αφορά σύνολη την ανθρώπινη ύπαρξη. Και το σώμα και την ψυχή. Γι' αυτό και το έργο της Εκκλησίας, διαχρονικά, αναπτύσσεται στις δύο αυτές σημαντικές παραμέτρους της ανθρώπινης ζωής: στην σωτηρία της ψυχής, πρωτίστως και στην διακονία των ανθρώπινων αναγκών, μετέπειτα.

Αμέσως μετά την θεραπεία των ανθρώπων αυτών και την διάδοση της θαυμαστής είδησης, ο λαός ξεσπά σε εκδηλώσεις ενθουσιασμού και λατρείας στο πρόσωπο του Χριστού, γεγονός που ενοχλεί και προβληματίζει τους πανταχού παρόντες Φαρισαίους, οι οποίοι, αναζητούσαν, διαρκώς, τρόπους, προκειμένου να διαβάλλουν και να παγιδέψουν τον Χριστό. Η τακτική τους αυτή ήταν συστηματική και, κατά βάση, αμυντική. Βλέποντας ότι η δραστηριότητα του Ιησού, το κήρυγμα και τα θαύματά Του, κερδίζουν την εμπιστοσύνη του λαού, νιώθουν ότι χάνουν τα λαϊκά τους ερείσματα, γεγονός που θέτει σε κίνδυνο την εξουσιαστική τους αυθαιρεσία. Μόνο που, στην προκειμένη περίπτωση, ξεπερνούν κάθε προηγούμενο. Κατηγορούν τον Χριστό ότι θεράπευσε τους τρεις ασθενείς όχι στο όνομα του Θεού, αλλά στο όνομα του διαβόλου. Εφόσον δεν ήταν δυνατό ν' αμφισβητήσουν το αυταπόδεικτο θαύμα, μάρτυρας του οποίου είναι ο ίδιος ο λαός, συκοφαντούν τον Χριστό, διαστρέφουν την πραγματικότητα, προκειμένου να το αποδομήσουν,

ταυτίζοντας τον Χριστό με τον διάβολο. Αποσκοπούν στον κλωνισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Ιησού.

Η φαρισαϊκή στάση δεν είναι ανεξήγητη. Η δράση του Κυρίου, καθ' όλη τη διάρκεια του επί γης βίου Του, φανερώνει την δαιμονικότητα του φαρισαϊσμού, που φορούσε, διαρκώς, τον μανδύα της θρησκευτικότητας, με σκοπό την διαιώνιση της πνευματικής εξουσίας επί του λαού, με τρόπο που δεν επιδεχόταν αμφισβήτηση. Ο Χριστός έρχεται και αποκαλύπτει την φαρισαϊκή υποκρισία, γι' αυτό πρέπει, πάση θυσία, να σιωπήσει, αφού πρώτα συκοφαντηθεί.

Η φαρισαϊκή αυτή στάση, επίσης, δεν αφορά μόνο εκείνη την εποχή. Δυστυχώς, είναι διαιώνια και επαναλαμβανόμενη. Όσο η Εκκλησία δρα και ενεργεί θεραπευτικά στον κόσμο και διακονεί το θέλημα του Θεού, τόσο αναφύονται μέσα στην κοινωνία φαρισαϊκές δυνάμεις - ενίοτε και μέσα στους θρησκευτικούς κύκλους - οι οποίες προσπαθούν να αποδομήσουν το έργο Της, κυρίως όταν αντιλαμβάνονται ότι το έργο αυτό αναπαύει τους ανθρώπους και θερμαίνει την πνευματική τους ζωή μέσα στην Εκκλησία. Ας δούμε κάποια παραδείγματα που επισημαίνουν αυτή την φαρισαϊκή τακτική: *«Θυσιάζει κανείς τα πάντα σε μια υλιστική εποχή για ν' αφοσιωθεί σε έργα ιεραποστολικής και Χριστιανικής μαρτυρίας; Είναι τρελός και υποκριτής. Αιμηφά κανείς τα πάντα και, προ πάντων, το συμφέρον, για να αγωνισθεί για την ορθότητα της πίστεως και την αλήθεια του Ευαγγελίου; Είναι φανατικός, μονολιθικός και ασυμβίβαστος. Τολμά κανείς να ζητήσει να γίνει το Ευαγγέλιο θεμέλιο της λεγόμενης Χριστιανικής κοινωνίας; Ταράζει τα θολά νερά της συμβατικότητας και των υπολογισμών μας; Είναι αναρχικός και επαναστάτης. Φυλακίζεται για τη Χριστιανική του μαρτυρία και υποφέρει; Πολιτικολογεί και δημαγωγεί...»¹*

Τα φαρισαϊκά αυτά φαινόμενα της εποχής μας, αποκαλύπτουν αφενός μεν την πνευματική ένδεια και αδράνεια των εκφραστών τους, αφετέρου δε, την δύναμη της παρουσίας του Θεού στην ζωή εκείνων που Τον αποδέχονται και Τον υπηρετούν. Ας μην αφήσουμε, αγαπητοί μου, να κυριαρχήσουν στον ευρύτερο χώρο της Εκκλησιαστικής μας ζωής τέτοιου είδους παρακμιακά φαινόμενα φαρισαϊκής μορφής. Η υποκρισία είναι πληγή για την Εκκλησία. Είναι σαφής απόκλιση από το αυθεντικό Εκκλησιαστικό ήθος, του οποίου διαχρονικός και ασφαλής φορέας είναι ο Ίδιος ο Χριστός. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ π. Γεώργιος Μεταλληνός, «Φως εκ φωτός», σελ. 87